

## Penica.

**Z** belim, kristalnim snegom se je odel holm in log. In ravnine in visoki hribi za holmom in logom so se lesketali kakor z biseri posuti. Preko planjav je vel oster mrzel sever, cvilil in tulil je žalostno in je begal semintja kakor Kajn pred svojo vestjo...

Penica je skakljala lačna in vsa premrzla po gozdu. Od drevesa do drevesa je skakljala, od veje do veje. Čisto tiha je bila in ni pela. Zakaj sama je bila, sama, brez tovarišic, plaha kakor majhen otrok. Daleč pred njo, za njo, okoli nje, daleč, daleč pa sam gozd, sama gola, mrzla drevesa — in penica v tem gozdu sama, čisto sama kakor tujka v daljni deželi... Težko že leta, peroti jo komaj nosijo; trudna je in lačna...

Visoko v zraku zavrišči in zakraka jata vran, pa jadra nad gozdom in nad vso neizmerno pokrajino. Penica se zboji, nekaj težkega ji leže pri tem krakanju na srce in pritiska jo k tlom. Strah ji leže na srce in ta strah se veča, kolikorbolj leti penica naprej...

Leti dolgo in obstane končno vrh holma na smreki. V dolini dremlje vas, nizke, pobeljene hišice, prijazni, domači dimniki, iz katerih se kadi v zrak. Postane penica in se ozre na vas pod seboj. Kaj, če bi zletela dol v vas? Kaj, če bi poizkusila, kakó je tam doli?... Morda bi dobila tam nad tistimi belimi hišicami kaj za lačni želodec? Morda...

Zamahnila je s perutnicami in je planila preko polj in leh proti vasi. Veselje in nada — oboje hkrati jo je prešinilo.

Že je bila blizu vasi. Hiše so se ji zazdele večje in bolj gosposke kakor prej. Vsenaokoli je bilo veliko, lepo, snažno. Sredi vasi se je belila široka cesta, svetla, moškočna, in kraj hruške za hišami — kaj je pa tam?... Hišica, majčkena hišica, pritrjena na kol, meter visoko od zemlje... Kaj je pač to?...

Vsa nemirna poleti penica naravnost k hišici. Ah — kaj je pa to?...

Vse polno ptičic je tu, vse poredne, vesele, kakor da je spomladi... V hišico letajo in letajo, iz hišice pa zobljejo... Penici se zazdi, da se te ptičice tudi smejejo od samega veselja in da prepevajo, prepevajo pozimi...

Pozdravljena, o hišica majčkena!...

Poletela je penica in je obstala. Kar na kupu je imela pred seboj polno krušnih drobtin, tako dobrih, tako sladkih. Upognila je glavico, odprla je kljunček in je začela zobati. Okrog nje pa so se smukale venomer ptičice in so tudi zobale.

Penica se je nazobala.

Tedaj je pa prišel po cesti deček, razoglav, bosonog, glavo nekoliko upognjeno, pest na prsih. Počasi je stopal, tih smehljal na ustnicah; in prišel je do hišice...

Kaj pa sedaj?!...

Prestrašeno se je ozrla penica na majhnega velikana, začivkala je in je planila hitro na bližnje drevo, počenila je in je zrla dol proti hišici...

Deček se je pa okrenil.

»Ubožica... saj se ti ni treba batil!«

Odprl je pest in je vsul v hišico kopico drobtin, nato pa odšel po cesti nazaj, še vedno tih, sladak smehljal na ustnicah. Nič več se ni okrenil...

Penica se je pa zibala na vejici, stopicala je nemirno semintja. Vrtela se je, upogibala je glavico in je zrla z drobnimi očmi na vse strani. Ves strah jo je minil.

Planila je zopet v hišico in je zopet zobala sladke drobtine.

Ostala je potem vso tisto zimo v vasi. Deček pa, sladak smehljal na licih, je prišel vsak dan in je prinesel drobtin v majčkeno hišico...

Cvetinomiški.

